

» κάτω νεύειν (εἰς κάτω, δηλ. νὰ μένη κα-
» τηρῆς, σιωπῶν, νὰ νεύῃ, κλίνῃ, βέπη τὴν
» κεφαλὴν του), ὡς οὐκ οὔσης αὐτῷ (ὡσάν
» ὅπου δὲν ὑπάρχη, δὲν εἶναι εἰς αὐτὸν τὸν
» ἄνθρωπον) παρρησίας (παρρησία, θάρρος,
» ἐλευθεροστομία) ἐν βασιλείαις (μέσα εἰς τὰ
» βασίλεια, ἀρχεῖα, πρυτανεῖα, βασιλικά πα-
» λάτια) οὐδὲ ἐρυγγάνειν (μῆτε νὰ ἐρυγ-
» γῶν, ἐξερεύγεται, ἀφίησιν, ἐκβάλῃ, ἐκ-
» φωνῇ μικρὸν, ψιλὸν λόγον), οὐκ ἔχοντι
» (ἐπειδὴ δὲν ἔχει, δὲν κέκτηται, δὲν φέρει)
» τῆς πατρίδος (πατρίδος, ἐνεγκαμένης) τὸν
» ὄγκον (τὸ ὕψος, τὸ μεγαλεῖον, τὴν σεμνο-
» πρέπειαν, τὴν ὑπέρογκον φήμην).

Καὶ οὕτω μὲν ἐξακολουθεῖ ἐν ὅλῳ τῷ χει-
ρογράφῳ ἡ ψυχαιγωγία, ἐν δὲ τοῖς περίσσει-
δοις, ἀρκετὸν χώρον ἔχουσιν, ὑπάρχουσιν αἱ
εἰρημνέαι παρατηρήσεις, ἐξ ὧν σημειοῦ-
μεν μόνον 3—4.

«Οἱ τεχνολόγοι, ἐν οἷς διαλαμβάνουσι περὶ
» ὕψους λόγου, φασίν, ἐν οἷς ἔχουσι τὰ πρῶτα
» Θεοφύλακτος τε καὶ Συνέσιος, καὶ τούτων
» ὑπερτερῶς ὁ ἐκ Ναζιανζοῦ Γρηγόριος, μέ-
» γεθος τε νοήματος καὶ λόγου πλάτος ἄρι-
» στα συγκρασάς· διὸ δεῖ παρ' ἐκάστῳ τῶν
» δοκίμων συγγραφέων καὶ λογογράφων τὸ
» εἶδος τοῦ λόγου καὶ πᾶσαν ἰδέαν ἀπομάττε-
» σθαι, καὶ μὴ ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων, ἵνα μὴ
» τοῦ σκοποῦ ἀποτυχόντες, καὶ γέλωτα πλα-
» τῶν ὀφλήσωμεν κλ.

«Οὗτος ὁ πολυθρόλλητος καὶ πολλοῦ ἄξιος
» λόγος πρὸς Ἀρχαδίον προσπεφώνηται, καὶ
» οὐ πρὸς Θεοδόσιον ὡς τισιν ἔδοξεν· ἀλλ'
» ἐτι παιδὶ ὄντι τῷ Ἀρχαδίῳ ὁ Συνέσιος ὑπὸ
» τῆς πατρίδος πεμφθεὶς, καὶ χρυσοῦν στέ-
» φανον κομίσας αὐτῷ, καὶ τὸν λόγον τοῦτον
» τὸν ὄντως χρυσοῦν καὶ βασιλεῖ προσήκοντα
» ἐξήνεγκεν, ἐν ᾧ ἐλευθέρως θ' ἄμα καὶ σα-
» φῶς τὰ τῶν βασιλέων ἀμαρτήματα ἐλέγ-
» χει, τρυφὰς κολάζει, ὑγιεινὰ παραγγέλ-
» λει, ματα τῷ ὀρθῶς βασιλευμένῳ ὑποβάλλει,
» ἀρυσάμενος ἐκ τῆς δικροῦνου πηγῆς Πλά-
» τωνος καὶ Ἀριστοτέλους, οἷς ὁμιλῆσαι τὸν
» Συνέσιον διὰ βίου λόγος διαρρεῖ οὐκ ἀδέ-
» σποτος.

«Ὁ εἰ συναπτικὸς εὐκτικὴ συνετάγη ἐγκλί-
» σι, ὅτι τὸ ἐπόμενον ἐστὶ τῶν ἐνδοιχομέ-
» νων ὅπερ ἐστὶ τό, ἄρα δεῖ κάτω νεύειν·
» ἔοικε γάρ ἐπὶ μὲν ὁμολογουμένῳ τὸ ὀρι-
» στικόν, ἐπὶ δὲ ἐνδοιχομένων, τὸ εὐκτικόν.

«Οἷους ἀποστηματικῶς συνετάγη, ἔξωθεν
» λαμβανόμενου τοῦ ἀνταποδοτικοῦ λαμβά-
» νονται γὰρ χωρὶς τῶν ἀνταποδοτικῶν ἀπο-
» λύτως καὶ ταῦτα χωρὶς τῶν ἀναφορικῶν».

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν Δημητσάνῃ, τῇ 16 Μαρτίου 1894.

ΑΡΧ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΒΟΓΙΑΤΣΗΣ

ΥΓΙΕΙΑ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἡ φανέλλα.

«Κυρία μου (λέγει ὁ ὑγιεινολόγος Felix
Bremond) μὴ συνεθίζετε τὰ τέκνα σας νὰ
φορῶσι φανέλλαν ἐπὶ τοῦ σώματος. Μὴ τα
καταδικάζετε εἰς τοιοῦτον θωρακισμόν, ἀνευ
ἀπολύτου καὶ προφανοῦς ἀνάγκης, βεβαιου-
μένης παρὰ τοῦ ἱατροῦ σας».

Τὸ μάλλινον ὕφασμα εἶνε ἐξαιρετικὸν διὰ
τὴν ἀμφίεσιν τῶν ἀνδρῶν, τῶν γυναικῶν καὶ
τῶν παιδῶν ἐν θέρει τε καὶ χειμῶνι. Ὡς ἐκ τῆς

μαλθακότητος καὶ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ βάρους
εἶνε κατάλληλον διὰ τὴν κατασκευὴν ἐνδυ-
μάτων εὐρέων, καλυπτόντων μὲν τὰ μέλη,
χωρὶς νὰ συμπιέζωσιν αὐτά, ἢ νὰ παρακω-
λύωσι τὰς ἐλευθέρους αὐτῶν κινήσεις, προ-
σπίζόντων δὲ τὸ σῶμα ἐπαρκῶς ἀπὸ τῶν
ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν.

Ἐπιτρέπει λοιπὸν ἡ ὑγιεινὴ τὴν ἐκ μαλ-
λίνου ὕφασματος κατασκευὴν ἐπενδυτῶν, ἐσω-
καρδίων, ἀναξυρίδων κ.τ.λ. διὰ τοὺς ἄνδρας,
καὶ ἐσθῆτων, ἐσφοριῶν, περιωμίδων κ.τ.λ.
διὰ τὰς κυρίας. Ἀπαρσέκει ὅμως αὐτῇ νὰ
περιβάλλωνται διὰ φανέλλας ὁ ὑγιὴς θώ-
ραξ, ἡ ὑγιὴς κοιλία ἢ αἱ ὑγιεῖς κνήμαι.

Ἡ ἀμέσως ἐπὶ τοῦ σώματος φερομένη
φανέλλα προσήκει εἰς τοὺς ἀρρώστους, τοὺς
ἐξῆσθηνημένους καὶ τοὺς καχεκτικὰς, οὐδαμῶς
δὲ εἰς τοὺς ὑγιεῖς.

Ἡ ἐπὶ τοῦ θώρακος ἰδίως φανέλλα ἀποβαί-
νει χρήσιμος εἰς τοὺς ἔχοντας τοῦτον εὐπαθῆ,
τοὺς παθόντας βρογχίτιδα, πνευμονίαν ἢ ἄλλο
νόσημα τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων· ἀπαραι-
τητος δὲ καθίσταται εἰς τοὺς φθισικούς. Εἶνε
θερμοτέρα τῶν λινῶν ἢ βαμβάκεων ὑποκα-
μίσμων, διότι εἰνε ἥσσαν καλὸς ἀγωγὸς τῆς
θερμότητος ἢ τὰ ἐκ φυτικῶν οὐσιῶν ὕφα-
σματα. Ἀπορροφᾷ ἀμέσως τὸν ἰδρῶτα, τηρεῖ
δὲ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος πάντοτε
ἴσην θερμοκρασίαν. Ἡ χρῆσις λοιπὸν αὐτῆς
παραγγέλλεται καὶ τοῖς ἀναρρωνούσι καὶ
ἀδυνάτοις ἐν γένει, οἵτινες δέον ὡς οἷον τε νὰ
προφυλάσσωνται ἀπὸ τῶν ἐπικινδύνων ψύξεως.

Ἀφοῦ δὲ ἡ φανέλλα συνιστᾶται εἰς τοὺς
ἄνω πάσχοντας ἢ παθόντας, ἔπειτα ὅτι ὁ φέ-
ρων αὐτὴν ἄνευ ἀνάγκης, ἀποστερεῖται πολυ-
τίμου βοηθήματος ἐν ἐνδεχομένη νόσῳ, καθ'
ἣν ἐπιβάλλεται ἡ χρῆσις τῆς φανέλλας.

Θ' ἀντιτάξῃ τις ἴσως ὅτι ἡ φανέλλα δύ-
ναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς προληπτικὸν μέσον
ἀπὸ τῶν νόσων τῶν ἐκ ψύξεως ἰδίως προερ-
χομένων. Ἀλλ' ὅσῳ φάρμακόν τι, χρήσιμον
κατὰ τινος παθήσεως, δύναται νὰ προφυλάξῃ
ἀπ' αὐτῆς, τόσῳ καὶ ἡ φανέλλα, ἡ συνιστω-
μένη τοῖς πάσχουσιν ἢ παθοῦσι νοσήματα τῶν
ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, δύναται ν' ἀπαλ-
λάξῃ ἀπ' αὐτῶν.

Προτιμώτερον εἶνε οἱ ὑγιεῖς ἀντὶ νὰ φέ-
ρωσι φανέλλαν νὰ λούωνται συνεχῶς, ἵνα
καθαρίζωνται ἀπὸ τοῦ ρύπου, ὃν αὐτὸ τὸ σῶμα
παράγει, ἀναμιμνήσκοντο ὅτι ἡ τελεία κα-
θαρίστης τοῦ σώματος εἶνε κυριωτάτη τῆς
ὑγιεῖς συνήθη.

Ἄλλως ἡ φανέλλα προκαλεῖ πλεῖστα
ὅσα ἐνοχλήματα, οἷον κνισμὸν, ἐρυθρότητα,
ἐστὶν ὅτε ἐκδοράς τοῦ δέρματος κ.τ.λ. Πα-
ρετηρήθη δὲ ὅτι τὰ δερματικὰ νοσήματα εἶ-
ναι πολλῶ σπανιώτερα εἰς τοὺς μὴ φέροντας
φανέλλαν. Ὁ δὲ συγγραφεὺς, οὗ ἐν ἀρχῇ
ἐμνήσθημεν λέγει: «ὁ βάμβαξ, τὸ λίνον, ἡ
κάνναβις ἐφόνευσαν τὴν λέπρα»· εἴθε ἡ φα-
νέλλα νὰ μὴ ἀναστήσῃ αὐτήν». Ὑπερβολικὸν
βεβαίως τοῦτο, ἀλλ' ἀρκούντως ἐνδεικτικὸν
τῶν περὶ φανέλλας ἰδεῶν τοῦ διασημοῦ
υγιεινολόγου. ΔΡ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Συνεδρίασις τῆς 21 Δεκεμβρίου 1894. — Ὁ
κ. Βίλγελμ, ὑπεργηγὴς τοῦ ἐν Βιέννῃ Πανεπι-
στημίου, ὑποβάλλει συμπληρώσεις ἐπιγραφῆς
εὐρείτης ἐν Πειραιεὶ καὶ δημοσιευθείσης τὸ
1886 ἐν τῇ «Παλιγγενεσίᾳ» (ἡ ἐπιγραφή αὕτη

δὲν συμπεριελήφθη ἐν τῷ Corpus inscript.
Attic.). Πλὴν τῶν δύο πρώτων δυσαναπλήρωτα
κενὰ παρουσιαζουσάν γραμμῶν, τὰ λοιπὰ ἀνα-
γινώσκει συμπληρῶν ὁ κ. Βίλγελμ οὕτως: τοῖς
δὲ ἐν Ἐλευσέϊνι ἁλίσουσιν ἀτέλειαν ἰχθύων εἶ-
ναι ἐὰν ἐν Ἐλευσέϊνι ἐν τῇ ἀγορᾷ πιπράσκωσιν
ὡς μένη εἶσφος (πιθανῶς)... εἰσαγώγια ὕφελος
εἰς μέγα τι ἀπάντησι, τοὺς δὲ ἰχθυοπόλους καὶ
τοὺς πάλιν καπηλεύοντας πεπαῦσθαι τῆς αἰσχρο-
κερδείας βούλομαι ἢ ἐνδείξιν αὐτῶν γίνεσθαι
πρὸς τὸν κήρυκα τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς,
τὸν δὲ εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστήριον, τοῦτο δὲ τει-
μᾶν, ὅτι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτεῖσαι. Πιπρασκέ-
τασάν δὲ μόνοι οἱ κομίζοντες ἢ οἱ πρῶτοι παρ'
αὐτῶν ὠνούμενοι, τοὺς δὲ δευτέρους ὠνητάς
γινόμενους τῶν αὐτῶν ὠνίων μεταβάλλειν, φυ-
λάττοντας τὰς τιμὰς. Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν
στήλῃ ἐγκαρῶξαντες λιθίνῃ στήλῃ πρὸ τοῦ
δείγματος. — Ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς κ. Δαιρ-
πελδ ὁμιλεῖ περὶ τῶν παρὰ τὴν Ἐννεάκρουνον
ἀνασκαφῶν. Εἰς τὴν κρήνην πάντων ἀνῆκε λί-
θος εὐρείτης μεταξὺ τῶν ἐρείπιων τοῦ ἐνταῦθα
ἀποκαλυφθέντος ῥωμαϊκοῦ κτιρίου (ἄτριον ῥωμ.
οἰκίας), ὅστις παρουσιάζει κοίλωμα εἰς ὃ ἀνσφύ-
γισθὼς προσηρμύζετο κεφαλὴ λέοντος ὡς κρου-
νὸς χρησιμεύουσα. Ἐκ τῆς ὀπισθίας τοῦ λί-
θου πλευρᾶς φαίνεται ἡ ὀπή, κατ' ἀρχὰς μεγα-
λητέρα, κατόπιν δὲ διὰ κονιάματος σρικουν-
θεῖσα, δι' ἧς εἰς τὸν κρουνὸν εἰσέρρεε τὸ ὕδωρ.
Πλείστα φρεᾶτα παρατηροῦνται ὁμοίως ἐνταῦθα,
καταχωσθέντα πρῶτῳ ἤδη, διότι τὰ ἐν αὐ-
τοῖς θραύσματα ἀγγείων ἀνήκουσιν ἐτι εἰς τὸν
γεωμετρικὸν τύπον. Ἐνὸς τῶν φρεᾶτων τούτων,
μὴ καταχωσθέντος, ἀλλ' ἐπιμελῶς ἐτι διὰ πλα-
κὸς κεκαλυμμένου, τὸ ὕδωρ ἔχει βάθος 10 ὀλῶν
μέτρων καὶ ἡμίσεος. — Ὁ κ. Δημ. Φίλιος ὁμι-
λεῖ περὶ ἀναγλύφου ἀνευρεθέντος κατὰ τὰς τε-
λευταίας ἐν Ἐλευσίνι ἀνασκαφάς. Τὸ ἀνάγλυφον
εὐρέθη σκεπάζον ὀχετὸν ὕδατων· ἡ στήλη σώα,
ἀπλῇ ἄνευ ἀρχιτεκτονικῶν κοσμημάτων, ἀλλὰ
ἐπὶ τοῦ ἄνω αὐτῆς μέρους φέρει τρεῖς ὁπὰς βα-
θείας 10 ἐκατοστάμετρα· ἐντὸς τῆς μιᾶς σώζε-
ται καὶ γόμφος χάλκινος. Ἰσως ὁ τεχνίτης
κατεσκεύασεν ἄετωμα, ὅπερ προσέθηκεν εἰς τὴν
στήλῃν διὰ τῶν τριῶν τούτων γόμφων. Ἀνεξή-
γητοι εἶνε γραμμαῖαι τινες δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐπὶ
τοῦ ἄνω τούτου μέρους. Ἡ στήλη εἶνε πεντελη-
σίου λίθου· σχεδὸν τετραγωνικὴ (1 μ. πρὸς 0,90.)
Παρίστανται δύο γυναῖκες, ὧν ἡ μὲν κάθηται
ἐπὶ ἔδρας ἄνευ ἀνακλίσεως, ἡ δὲ ἀπέναντι αὐ-
τῆς ἵσταμένη. Τὸ ἐνδυμα χιτῶν χειριδωτός,
ἱμάτιον καὶ πτυχαὶ κρέμανται ὑπὸ τὴν ἔδραν.

Ὑπὸ τοὺς πόδας ἔχει σκίμποδα. Ἡ κόμη τῆς
καθημένης λευμένη καὶ ἄφθοτος, ἐπὶ κεφαλῆς
φέρει καλαθοειδῆ τιάναν. Πόδες γυμνοί. Παρα-
τηρεῖται δυσαναλογία τῆς μορφῆς τῆς ἵσταμένης
πρὸς τὴν τῆς καθημένης διὰ τὸ βαρὺ καὶ σκλη-
ρὸν αὐτῆς· εἰς τὰ γυνὰ μέρη (ἂν καὶ δὲν ἐξήλ-
θεν ἐτι ὁ τεχνίτης τοῦ ἀρχαϊσμοῦ) ὑπάρχει ζωὴ
καὶ χάρις. Ἀρα τὸ ἔργον προαγγέλλει τὸν δρό-
μον ὃν ἔχει ἡ τέχνη τάχιστα νὰ λάβῃ, ἀνήκει
δηλονότι εἰς τοὺς μετὰ τὰ Περσικά ἀμέσους
χρόνους (τεχνίται ὁ Κάλαιος καὶ οἱ λοιποὶ οἱ
πρὸ τοῦ Φειδίου). Τὸ ἀνάγλυφον προφανῶς εἰκο-
νίζει τὰς δύο Ἐλευσινίους θεοτήτας — ἡ καθη-
μένη ἡ Δημήτηρ, ἡ ἵσταμένη ἡ Κόρη — καὶ
εἶνε ἀπομνησὶς τις τοῦ ἐν τῷ τελευταίῳ εἰ-
κονίσματος τῶν δύο θεοτήτων. Αἱ εἰκασταὶ τοῦ
Κερν (ἴδε Mitth. τοῦ 1892 σελ. 125 ἐξ.) ἀποδει-
κνύονται διὰ τοῦ ἀναγλύφου τούτου ὀρθαί. Ἡ
καθημένη Δημήτηρ, ὡς πιστοποιεῖται νῦν, πρέ-
πει νὰ ὑποτεθῇ φέρουσα σκῆπτρον καὶ στάχυν,
ἡ δὲ Κόρη δῶρα ἢ δῶδας — ὅπου αἱ δύο παρίσταν-
ται ὁμοῦ (ἐξαιρέσειν ἀποτελεῖ τὸ ἀνάγλυφον Λυ-
σιμαχίδου ὅπου ἡ πρὸς τὰριστερὰ Περσεφόνη
φέρει τὸ σκῆπτρον). Σαφῶς μαρτυρεῖ ὁμοίως
τὸ ἀνάγλυφον ὅτι ἡ ἐσθὴς τῆς Δημήτρως εἶνε
ἡ πλουσιωτέρα, ἡ δὲ τῆς Κόρης ἀπλουστερά καὶ
εἰς νεκρὸν πρόσωπον ἁρμοζούσα. Ἄν καὶ πάντες
δὲ παραδέχονται ὅτι τὸ λευμένον τῆς κόμης
θὰ ἤρμοζε μᾶλλον εἰς νεανικὸν πρόσωπον, ἀλλ'